

Ur boken: "Vargavinter" av Torsten Boberg 1939. Olof var född 1838 och sonen Johan 1880 /Bernt Mevik

Vintern 1897 någon gång i februari månad låg en beprövad skogskar, Olof Olofsson från byn Åsan, med sonen Johan i följe på ismete vid Norra Rensjön, omkring en mil från Storlien. En morgon rådde särskilt sträng kyla däruppe, men icke förty voro de båda fiskarna tidigt i verksamhet. De stodo på knä framför sina nyss upphuggna fiskevakar och prövade med växlande framgång isånglingens vedermöda.

Olof Olofsson tyckte sig vid ett tillfälle höra ett lätt skrapande. Han såg utåt isen i den riktning varifrån ljudet kom, och fann då, att en flock vargar springande närmade sig. Djuren intogo, när de kommit O. inpå livet, en hållning, som tydligt gav vid handen att just han var deras tilltänkta frukostmål.

Olofsson steg genast upp, han hojtade, svängde hotande med sin isbill och tog några steg i riktning mot vargarna. Flocken stannade dock först, när den kommit ganska nära O. Djuren stodo en stund drypstill. Det var en stor samling vargar, ej mindre än nio stycken. Så började sex av dem åter långsamt röra på sig, de lunkade iväg i västlig riktning, medan de tre övriga blevo kvar. Sonen Johan Olofsson nalkades nu från sitt håll och gick med isbillen höjd de dröjande odjuren ganska nära in på livet. Då först drogo dessa sakta och motvilligt i väg åt samma håll som de övriga.

Här förefaller det odiskutabelt, att djuren tänkt gå anfallsvis tillväga, ty i en flock på nio vargar finnas säkerligen alltid en eller flera äldre, erfarna gynnare, som veta vad de vilja, och ej blott ungdomar, som enbart av uppsluppen nyfikenhet kunna låta förleda sig till att bli påträngande, precis som unga hundar. Ganska säkert ämnade vargarna kasta sig över de fiskande männen. Men förklaringen kommer – Båda karlarna voro klädda i långa renskinnspälsr, och bägge intogo, där de hukade sig intill ishålen, en för människan ganska ovanlig kroppsställning. Några som helst luktförnimmelser från männen hade säkerligen vargarna icke heller. Luftens budskap till vädrande och aldrig så känsliga näsborrar bli nog i lugnt, frostigt väder ganska svaga och obestämda från ett par stillasittande fiskare.